TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 26. maijā *

Lieta C-20/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 17. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 21. janvārī, krimināllietā pret

Marcel Burmanjer,

René Alexander Van Der Linden,

Anthony De Jong.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents), K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un K. Šīmans [*K. Schiemann*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 29. aprīlī,

ņemot vērā mutvārdu apsvērumus, ko sniedza:

— Burmanjera [*Burmanjer*], van der Lindena [*Van Der Linden*] un de Junga [*De Jong*] vārdā — A. van der Grēsens [*A. Van Der Graesen*], *advocaat*,

— *Openbaar Ministerie* vārdā — G. Biliau [*G. Billiouw*], *premier substitut du procureur du Roi*,

— Beļģijas valdības vārdā — D. Havena [*D. Haven*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — M. van Beks [*M. van Beek*], pārstāvis,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 16. decembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prejudiciālu nolēmumu lūdz par to, kā interpretēt EKL 28., 39. un 49. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts krimināllietā pret Nīderlandes pilsoņiem Burmanjeru, van der Lindenu un de Jungu, kuri apsūdzēti par periodikas izdevumu abonementu tirdzniecību pie ceļa Ostendē (Beļģija) bez iepriekšējas atļaujas saskaņā ar Vācijas tiesībām dibinātas sabiedrības *Alpina GmbH* (turpmāk tekstā — "Alpina") labā.

Atbilstošās tiesību normas

3 1993. gada 25. jūnija likums Par izbraukuma darbību veikšanu un tirgu organizēšanu sabiedriskās vietās (*Belgisch Staatsblad*, 1993. gada 30. septembris, 21526. lpp., turpmāk tekstā — "Likums par izbraukuma darbību veikšanu"), kas stājās spēkā 1995. gada 18. jūnijā, 3. panta pirmajā daļā paredz, ka "šādu darbību veikšana [Beļģijas] Karalistē ir pakļauta ministra vai tā deleģēta 1. līmeņa ierēdņa iepriekšējai atļaujai" un ka "[š]ī atļauja ir pagaidu, personīga un nav nododama tālāk".

4 Likuma par izbraukuma darbību veikšanu 2. panta pirmajā daļā noteikts, ka "izbraukuma darbība ir preču pārdošana, piedāvāšana pārdošanai vai izstādīšana nolūkā pārdot patērētājiem, ko veic komersants ārpus telpām, kas minētas tā reģistrācijas datos Komercreģistrā, vai persona, kurai nav šāda veida telpu".

5 Saskaņā ar šā likuma 5. panta 3. apakšpunktu tā noteikumi neattiecas uz laikrakstu un citu periodikas izdevumu pārdošanu, kā arī uz laikrakstu abonēšanas līguma noslēgšanu, ciktāl ir runa par noturīgu un vietēju klientu loku, uz distances līgumiem un pārdošanu, izmantojot tirdzniecības automātus".

6 Saskaņā ar 13. panta 1. punkta 1. un 3. apakšpunktu Likumā par izbraukuma darbību veikšanu ar brīvības atņemšanu un naudas sodu vai vienu no šiem sodiem soda personas, kas veic izbraukuma darbību bez iepriekšējas atļaujas vai neievērojot tajā minētos noteikumus vai aizliegumus.

7 Likuma par izbraukuma darbību veikšanu izpildes noteikumi tika pieņemti ar 1995. gada 3. aprīļa Karalisko rīkojumu (*Belgisch Staatsblad*, 1995. gada 3. aprīlis, 16398. lpp.). Rīkojumā noteikts, ka atļaujā veikt izbraukuma darbību ir noteikti jānorāda attiecīgās darbības priekšmets. Šādas atļaujas derīguma termiņš nepārsniedz sešus gadus. Darbības veikšanas laikā atļaujai ir jābūt tās adresāta rīcībā. Minētā atļauja ir jāuzrāda pēc pirmā policijas, žandarmērijas vai ierēdņu, kas atbildīgi par šādas darbības uzraudzību un kontroli, pieprasījuma.

Pamata process un prejudiciālie jautājumi

8 Burmanjers, van der Lindens un de Jungs tika tiesāti par periodikas izdevumu abonementu tirdzniecību pie ceļa Ostendē *Alpina* labā. No ziņām, kas Tiesai sniegtas, atbildot uz tās rakstveida jautājumiem, kas pamata lietas pusēm un Beļģijas valdībai tika uzdoti, piemērojot Reglamenta 54.a pantu, izriet, ka tiesājamie strādāja šīs sabiedrības labā kā neatkarīgi pārstāvji un ka runa bija par tādu periodikas izdevumu holandiešu un vācu valodā abonementu izbraukuma tirdzniecību, kurus izdod Nīderlandē un Vācijā dibinātas sabiedrības.

9 De Jungam nebija nekādas izbraukuma tirdzniecības atļaujas. Burmanjera atļauja attiecās tikai uz kancelejas preču tirdzniecību, un van der Lindena atļauja

aprobežojās ar tirdzniecību, apmeklējot patērētāju mājās. Uzskatīdama, ka šīs personas ir pārkāpušas virkni noteikumu Likumā par izbraukuma darbību veikšanu, *Openbaar Ministerie* [prokuratūra] pret tām ierosināja krimināllietu *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* [Briges Pirmās instances tiesā]. Spriedumā, kas aizmuguriski tika pieņemts 2002. gada 8. maijā, šī tiesa viņus atzina par vainīgiem izbraukuma darbību veikšanā bez iepriekšējas atļaujas.

10 Tā kā tiesājamie iesniedza protestu pret šo spriedumu, *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* spriedumu atcēla un uzsāka atkārtotu lietas izskatīšanu.

11 Uzskatīdama, ka, lai piemērotu valsts tiesību normas, uz kuru pamata ir celta apsūdzība pret tiesājamajiem, ir vajadzīga dažu Kopienu tiesību normu interpretācija, *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai 2. pants, 3. pants, 5. panta 3. apakšpunkts un 13. pants [..] likumā Par izbraukuma darbību veikšanu [..], aplūkojot tos atsevišķi vai kopā un interpretējot tos tādējādi, ka tie izvirza prasību saņemt ministra vai tā deleģēta 1. līmeņa ierēdņa iepriekšēju atļauju periodikas izdevumu abonementu pārdošanai Beļģijas teritorijā, veicot izbraukuma darbību, neatkarīgi no tā, vai to veic Beļģijas pilsoņi vai citi Eiropas Savienības pilsoņi un kvalificē šī pienākuma neizpildi kā krimināl pārkāpumu, ir pretrunā [EKL 28. pantam] — [EKL 30. pantam] [..], [..] [EKL 39. pantam] un turpmākajiem pantiem [..] vai [EKL 49. pantam] un turpmākajiem pantiem [..] tiktāl, ciktāl no tiem izriet, ka Vācijas sabiedrībai, kas Beļģijā pārdod vai vēlas pārdot periodikas izdevumu abonementus ar Nīderlandē dzīvojošu pārdevēju starpniecību, principā ir pienākums saņemt iepriekšēju pagaidu atļauju un ka šo noteikumu neievērošana pat tiek kvalificēta kā krimināl pārkāpums, lai gan intereses, ko likumdevējs vēlas šādi aizsargāt, varētu pasargāt citādā, mazāk ierobežojošā veidā [?]

2) Vai fakts, ka šis pats [..] likums tomēr neizvirza prasību iepriekš saņemt atļauju laikrakstu, periodikas izdevumu vai pat laikrakstu abonementu tirdzniecībai, ietekmē atbildi uz pirmo jautājumu [?]"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

12 Ar šiem jautājumiem, kas skatāmi kopā, iesniedzējtiesa pēc būtības vaicā, vai EKL 28. pants, EKL 39. pants vai EKL 49. pants iestājas pret tādu valsts kārtību kā Likumā par izbraukuma darbību veikšanu paredzētā, kas kā kriminālpārkāpumu kvalificē periodikas izdevumu abonementu izbraukuma tirdzniecību valsts teritorijā bez iepriekšējas atļaujas (turpmāk tekstā — "izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī").

13 Minētā tiesa īpaši šaubās par šīs kārtības samērīgumu ar sasniedzamo mērķi, jo, saskaņā ar tiesas viedokli, intereses, ko valsts likumdevējs šādi vēlas aizsargāt, varēja pasargāt citādā, mazāk ierobežojošā veidā. Tā vērš uzmanību īpaši uz faktu, ka saskaņā ar 5. panta 3. apakšpunktu Likumā par izbraukuma darbību veikšanu laikrakstu un periodikas izdevumu pārdošana, kā arī laikrakstu abonēšanas līgumu noslēgšana, ciktāl ir runa par noturīgu un vietēju klientu loku, nav pakļauta iepriekšējai atļaujai.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

14 Eiropas Kopienu Komisija uzskata, ka izbraukuma darbību kārtība ir jāvērtē, tikai ņemot vērā EKL 28.–30. pantu. Minētā kārtība attiecas uz "tirdzniecības kārtību" tādā nozīmē, kādu šim jēdzienam piešķir 1993. gada 24. novembra spriedums apvienotajās lietās C-267/91 un C-268/91 *Keck* un *Mithouard* (*Recueil*, I-6097. lpp.),

un, ņemot vērā šajā spriedumā noteiktos nosacījumus, varētu būt ārpus EKL 28. panta piemērošanas jomas.

15 Komisija uzskata, ka lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu nav norādīti pietiekami daudz faktu, lai varētu novērtēt, vai pamata lietas apstākļos ir izpildīti minētie nosacījumi. Tomēr daži fakti šī jautājuma izvērtējumam tajā ir atrodami. Principā citu dalībvalstu, nevis Beļģijas Karalistes, periodikas izdevumi valsts tirgū ir daudz mazāk izplatīti nekā to Beļģijas ekvivalenti, un patērētājam pēdējie ir daudz pazīstamāki. Periodikas izdevumu abonementu izbraukuma tirdzniecība ir ideāls veids, kā patērētājus iepazīstināt ar ārvalstu periodikas izdevumiem un turklāt vienkāršot to abonēšanas formalitātes. Tāpēc, ņemot vērā šos elementus, nevar izslēgt to, ka izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī ir tāda, kas citu dalībvalstu preču piekļuvi tirgum traucē vairāk nekā vietējo preču piekļuvi tirgum. Tomēr iesniedzējtiesas pienākums ir pārbaudīt, vai tajā izskatāmajā lietā tas tā ir.

16 Komisija apgalvo, ka gadījumā, ja iesniedzējtiesa uzskatītu, ka izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī ietilpst EKL 28. panta piemērošanas jomā, tai būtu jānosaka, vai šādai kārtībai ir vispārējo interešu mērķis tādā nozīmē, kāda judikatūrā ieviesta ar 1979. gada 20. februāra spriedumu lietā 120/78 *Rewe-Zentral*, sauktu par "*Cassis de Dijon*" (*Recueil*, 649. lpp.), un vai tā ievēro samērīguma principu. Tā šajā sakarā uzsver, ka tas, kādēļ Likumā par izbraukuma darbību veikšanu pastāv atšķirība starp periodikas izdevumu abonementu izbraukuma tirdzniecību, no vienas puses, un laikrakstu abonementu izbraukuma tirdzniecību, no otras puses, ir grūti saprotams.

Tiesas atbilde

17 Lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, ir jāidentificē EK līguma normas, kas ir piemērojamas pamata lietas apstākļos, un, ievērojot tās, jāapskata izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī.

18 Pirmkārt, attiecībā uz EKL 39. panta piemērojamību ir jāuzsver, ka Burmanjers, van der Lindens un de Jungs darbojās *Alpina* labā kā neatkarīgi pārstāvji. Par viņu pakalpojumiem šī sabiedrība tiem izmaksāja komisijas naudu.

19 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai darba tiesisko attiecību galvenā raksturojošā pazīme ir fakts, ka kāda persona zināmā laika posmā par labu otrai un tās vadībā sniedz pakalpojumus, par kuriem tā saņem atlīdzību (skat. it īpaši 1986. gada 3. jūlija spriedumu lietā 66/85 *Lawrie-Blum*, *Recueil*, 2121. lpp., 16. un 17. punkts; 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-85/96 *Martínez Sala*, *Recueil*, I-2691. lpp, 32. punkts, un 2001. gada 31. maija spriedumu lietā C-43/99 *Leclere* un *Deaconescu*, *Recueil*, I-4265. lpp, 55. punkts). Tātad ir skaidrs, ka pamata lietā starp tiesājamajiem un *Alpina* nepastāvēja darba tiesiskās attiecības šīs judikatūras nozīmē.

20 Līdz ar to iesniedzējtiesā izskatāmajā lietā EKL 39. pants nav piemērojams.

21 Otrkārt, attiecībā uz EKL 28. panta piemērojamību ir jāatgādina, ka Likums par izbraukuma darbību veikšanu saskaņā ar tā 2. panta pirmo daļu attiecas uz preču pārdošanu, piedāvāšanu pārdošanai vai izstādīšanu nolūkā pārdot patērētājiem, ko veic komersants ārpus telpām, kas minētas tā reģistrācijas datos Komercreģistrā, vai persona, kurai nav šāda veida telpu. Kas attiecas konkrētāk uz izbraukuma tirdzniecības kārtību valstī, tās mērķis attiecībā uz periodikas izdevumu abonementiem ir noregulēt noteiktu pārdošanas kārtību, proti, tirdzniecību izbraukuma darbību veidā. Netiek apstrīdēts, ka šie periodikas izdevumi ir preces. Savukārt pamata tiesvedība radusies tādā situācijā, kurā saskaņā ar Vācijas tiesībām dibināta sabiedrība pārdod vai vēlas pārdot Beļģijā ar neatkarīgu pārdevēju palīdzību, kas ir Nīderlandes pilsoņi, abonementus uz periodikas izdevumiem, ko izdod Vācijā un Nīderlandē dibinātas sabiedrības.

22 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī ir saistīta ar brīvu preču apriti. Šajā sakarā Tiesai jau ir bijusi iespēja izteikties par to, vai ar EKL 28.–30. pantu ir saderīgi vairāki valsts noteikumi, kas regulē tirdzniecības metodes (skat. it īpaši 1989. gada 16. maija spriedumu lietā 382/87 *Buet* un *EBS*, *Recueil*, 1235. lpp., 7.–9. punkts; 1991. gada 30. aprīļa spriedumu lietā C-239/90 *Boscher*, *Recueil*, I-2023. lpp., 13.–21. punkts; 2000. gada 13. janvāra spriedumu lietā C-254/98 *TK-Heimdienst*, *Recueil*, I-151. lpp., 29.–31. punkts, un 2004. gada 25. marta spriedumu lietā C-71/02 *Karner*, *Recueil*, I-3025. lpp., 39. punkts).

23 Lai noteiktu, vai uz minēto kārtību attiecas EKL 28. pantā paredzētais aizliegums, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jebkāds dalībvalstu tirdzniecības regulējums, kas tieši vai netieši, faktiski vai iespējami varētu ietekmēt Kopienas iekšējo tirdzniecību, ir uzskatāms par pasākumu ar kvantitatīviem ierobežojumiem līdzvērtīgu iedarbību un kā tāds aizliegts, pamatojoties uz šo pantu (skat. it īpaši 1974. gada 11. jūlija spriedumu lietā 8/74 *Dassonville*, *Recueil*, 837. lpp, 5. punkts; 2003. gada 19. jūnija spriedumu lietā C-420/01 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-6445. lpp., 25. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Karner*, 36. punkts).

24 Tiesa tomēr iepriekš minētā sprieduma lietā *Keck* un *Mithouard* 16. punktā ir precizējusi, ka valsts noteikumi, kas ierobežo vai aizliedz dažus tirdzniecības veidus un kas, no vienas puses, attiecas uz visiem iesaistītajiem uzņēmējiem, kuri darbojas valsts teritorijā, un, no otras puses, kā juridiski, tā faktiski vienādi skar valsts preču un ārvalsts preču tirdzniecību, nav tādi, kas tieši vai netieši, faktiski vai iespējami ierobežo tirdzniecību starp dalībvalstīm tādā nozīmē, ko ieviesusi judikatūra ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Dassonville*.

25 Vēlāk kā noteikumus, kas regulē tirdzniecības kārtību iepriekš minētā sprieduma lietā *Keck* un *Mithouard* nozīmē, Tiesa īpaši kvalificēja dažādas tirdzniecības metodes (skat. it īpaši 1993. gada 15. decembra spriedumu lietā C-292/92

Hünermund u.c., *Recueil*, I-6787. lpp., 21. un 22. punkts; 1994. gada 2. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-401/92 un C-402/92 *Tankstation 't Heukske* un *Boermans*, *Recueil*, I-2199. lpp., 12.–14. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *TK-Heimdienst*, 24. punkts).

26 Kā izriet no šī sprieduma 21. punkta, izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī attiecas uz tirdzniecības metodi. Ir acīmredzami, ka tās mērķis nav regulēt preču tirdzniecību starp dalībvalstīm. Tomēr aizliegums, kas paredzēts EKL 28. pantā, uz šo kārtību neattiecas tikai tad, ja tā atbilst abiem šī sprieduma 24. punktā minētajiem nosacījumiem.

27 Kas attiecas uz pirmo nosacījumu, no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu un no Beļģijas valdības Tiesai sniegtajām ziņām izriet, ka iepriekšējas atļaujas procedūra neatkarīgi no preču izcelsmes ir piemērojama visiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem, kas darbojas Beļģijas teritorijā, un ka iespēja darboties izbraukuma tirdzniecībā ir vienāda gan valsts pilsoņiem, gan citu dalībvalstu pilsoņiem.

28 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka pirmais iepriekš minētajā spriedumā lietā *Keck* un *Mithouard* noteiktais nosacījums pamata lietas apstākļos ir izpildīts.

29 Kas attiecas uz otro nosacījumu, ir jāuzsver, ka izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī neparedz pilnīgi aizliegt noteiktā veidā dalībvalstī pārdot preci, kas tur tiek likumīgi tirgota. Šī kārtība tikai kvalificē kā kriminālpārkāpumu periodikas izdevumu abonementu izbraukuma tirdzniecību bez iepriekšējas atļaujas, to pamatojot, saskaņā ar Beļģijas valdības viedokli, ar patērētāju aizsardzību. Turklāt

netiek skarta nekāda veida abonementu izbraukuma tirdzniecība. Saskaņā ar minētās valdības pausto, īpaša aizsardzība nav vajadzīga ne periodikas izdevumu abonementu pārdošanai gadatirgos un izstādēs, ne lai noslēgtu laikrakstu abonēšanas līgumu, ciktāl ir runa par noturīga un vietēja klientu loka apkalpošanu.

30 Nav noliedzams, ka tāda valsts kārtība, kāda ir izbraukuma tirdzniecības kārtība, principā var ierobežot attiecīgo preču pārdošanas kopējo apjomu attiecīgajā dalībvalstī un tātad samazināt arī citu dalībvalstu preču pārdošanas apjomu. Nav arī apstrīdams, ka abonementu izbraukuma tirdzniecība var izrādīties laba metode, lai patērētājus iepazīstinātu ar dažādas izcelsmes periodikas izdevumiem. Komisija šajā sakarā apgalvo, ka pēdējais apgalvojums ir pareizs īpaši attiecībā uz ārvalsts izcelsmes periodikas izdevumiem.

31 Tomēr Tiesas rīcībā esošā informācija tai neļauj ar pārliecību noteikt, vai izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī skar citu dalībvalstu, nevis Beļģijas Karalistes preču tirdzniecību vairāk nekā Beļģijas preču tirdzniecību. Tomēr no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem šķietami izriet, ka, ja minētajai kārtībai būtu šāda iedarbība, tā būtu pārāk nenozīmīga un neprognozējama, lai to varētu uzskatīt par tādu, kas var traucēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.

32 Šādos apstākļos iesniedzējtiesai, kuras izskatīšanā ir pamata lieta un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir jāpārbauda, vai pamata lietas apstākļos, un īpaši ņemot vērā apsvērumus, kas izklāstīti šī sprieduma 29.–31. punktā, valsts tiesību piemērošana var garantēt, ka izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī kā juridiski, tā faktiski vienādi skar vietējo preču un citu dalībvalstu

preču tirdzniecību. Gadījumā, ja tas tā nebūtu, tai ir jānoskaidro, vai minēto kārtību pamato vispārējo interešu mērķis tādā nozīmē, kāda judikatūrā tika ieviesta ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Cassis de Dijon*, un vai tā ir samērīga ar šo mērķi.

33 Treškārt, kas attiecas uz EKL 49. panta piemērojamību, ir jāatgādina, kā tas jau izriet no šī sprieduma 21. punkta, ka izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī skar nosacījumus, kas ir jāizpilda, lai tirgotu zināma veida preces. Saskaņā ar Tiesas judikatūru šāda kārtība principā ir pakļauta Līguma noteikumiem par preču brīvu apriti, nevis par pakalpojumu sniegšanas brīvību (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Boscher*, 8.–10. punkts).

34 Tomēr nevar izslēgt, ka vienlaikus ar kādas preces pārdošanu tiek veikta darbība, kas ietver "pakalpojumu" aspektus. Tomēr ar šo apstākli vien nepietiek, lai tādu ekonomisku darbību kā izbraukuma tirdzniecība, par kuru ir pamata lieta, kvalificētu kā "pakalpojumu sniegšanu" EKL 49. panta izpratnē. Katrā konkrētā gadījumā ir jānoskaidro, vai šis pakalpojums ir gluži otršķirīgs aspekts, salīdzinot ar elementiem, kas attiecas uz preču brīvu apriti. Un no pamata lietas apstākļiem izriet, ka šis pēdējais aspekts gūst pārsvaru pār pakalpojumu sniegšanas brīvību.

35 Šajā sakarā pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka, ja valsts pasākums attiecas gan uz preču brīvu apriti, gan uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, Tiesa to principā izskata tikai attiecībā pret vienu no šīm pamatbrīvībām, ja izrādās, ka viena no tām ir gluži otršķirīga salīdzinājumā ar otru un var tai tikt piesaistīta (šajā nozīmē skat.

1994. gada 24. marta spriedumu lietā C-275/92 *Schindler*, *Recueil*, I-1039. lpp., 22. punkts; 2002. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-390/99 *Canal Satélite Digital*, *Recueil*, I-607. lpp., 31. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Karner*, 46. punkts).

36 Šādos apstākļos nav jāizvērtē izbraukuma tirdzniecības kārtība valstī, ņemot vērā EKL 49. pantu.

37 Ņemot vērā visus iepriekš norādītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi:

— EKL 28. pants neiestājas pret tādu valsts kārtību, saskaņā ar kuru dalībvalsts kā kriminālpārkāpumu kvalificē periodikas izdevumu abonementu izbraukuma tirdzniecību savā teritorijā bez iepriekšējas atļaujas, ja tāda kārtība neatkarīgi no attiecīgo preču izcelsmes ir piemērojama visiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem, kas darbojas šajā teritorijā, ciktāl šī kārtība kā juridiski, tā faktiski vienādi skar šīs dalībvalsts preču un citu dalībvalstu preču tirdzniecību;

— iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā pamata lietas apstākļus, valsts tiesību piemērošana garantē to, ka minētā kārtība kā juridiski, tā faktiski vienādi skar vietējo preču un citu dalībvalstu preču tirdzniecību, kā arī gadījumā, ja tas tā nebūtu, jānoskaidro, vai minēto kārtību pamato vispārējo interešu mērķis tādā nozīmē, kādu Tiesas judikatūra piešķir šim jēdzienam, un vai tā ir samērīga ar šo mērķi.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

EKL 28. pants neiestājas pret tādu valsts kārtību, saskaņā ar kuru dalībvalsts kā kriminālpārkāpumu kvalificē periodikas izdevumu abonementu izbraukuma tirdzniecību savā teritorijā bez iepriekšējas atļaujas, ja tāda kārtība, neizšķirot pēc preču izcelsmes, ir piemērojama visiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem, kas darbojas šajā teritorijā, ciktāl šī kārtība kā juridiski, tā faktiski vienādi skar šīs valsts izcelsmes preču un citu dalībvalstu izcelsmes preču tirdzniecību.

Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā pamata lietas apstākļus, valsts tiesību piemērošana garantē to, ka minētā kārtība kā juridiski, tā faktiski vienādi skar šīs dalībvalsts preču un citu dalībvalstu izcelsmes preču tirdzniecību, kā arī gadījumā, ja tas tā nebūtu, jānoskaidro, vai minēto kārtību pamato vispārējo interešu mērķis tādā nozīmē, kādu Tiesas judikatūra piešķir šim jēdzienam, un vai tā ir samērīga ar šo mērķi.

[Paraksti]